

Statsminister Jonas Gahr Støre

Kopi til:

Klima- og miljøminister Andreas Bjelland Eriksen

Næringsminister Cecilie Myrseth

Utenriksminister Espen Barth Eide

Oslo, 3. juli 2026

## 1 INNLEDNING

Vi viser til Høyesteretts dom av 17. juni 2026 (Førdefjorden) hvor vi fikk fullt gjennomslag for vårt syn.<sup>1</sup>

Høyesteretts konklusjon er at tillatelsen til å deponere 170 millioner tonn gruveavfall i Førdefjorden er ugyldig. Gruveselskapets driftskonsesjon er også ugyldig. Dommen er enstemmig, og Høyesterett har ikke vært i tvil om resultatet. Vi viser til avsnitt 148 hvor førstvoterende formulerer det slik:

*«[...] Tillatelsen til sjødeponering er innvilget i strid med vanndirektivet, og det gjenstår flere tiår av den antatte driftsperioden. Ut fra både norsk forvaltningsrett og den EØS-rettslige lojalitetsplikten er det etter mitt syn ikke tvilsomt at vedtakene må kjennes ugyldige.»*

Førdefjord-saken handlet i lagmannsretten og Høyesterett om tolkningen av vanndirektivet. Etter Høyesteretts dom er disse spørsmålene avklart. Førdefjord-saken handler nå om hvorvidt regjeringen respekterer Høyesterett og EØS-avtalen. Vi forventer at regjeringen følger opp dommen så raskt som mulig. I dette brevet vil vi kort beskrive de tiltakene som er nødvendige. Saken reiser spørsmål som berører ansvarsområdene til klima- og miljøministeren, næringsministeren og utenriksministeren. Vi sender derfor dette brevet til statsministeren.

Her er et kort sammendrag av tiltakene vi mener er nødvendige for å følge opp dommen:

- 1) Regjeringen må snarest kalle tilbake de ugyldige tillatelsene. Det er avklart at tillatelsene er ugyldige og at de ikke kan repareres eller godkjennes i ettertid. Selskapet kan søke om nye tillatelser, men deponeringen må opphøre helt til det eventuelt foreligger et vedtak om en ny tillatelse. Fortsatt deponering er straffbart og et løpende brudd på Norges forpliktelser etter EØS-avtalen. Regjeringens passivitet undergraver tilliten til rettsstaten. Dette utdypes i punkt 2.
- 2) Regjeringen må sørge for at det ikke gis nye ugyldige tillatelser. En «midlertidig» tillatelse vil være en ulovlig oppsplitting av et større prosjekt. Vanndirektivet kan ikke omgås på denne måten, og det kan derfor ikke gis en ny tillatelse uten at de strenge unntaksvilkårene i vanndirektivet er oppfylt. Midlertidig og kortvarig forringelse kan heller ikke tillates uten å oppfylle vilkårene i vanndirektivet. Behandlingen av søknaden om ny utslippstillatelse må samordnes med behandlingen av en søknad om ny driftskonsesjon. Spørsmålet om forringelse må utredes grundig basert på dagens situasjon og det må gjennomføres en ordentlig høringsrunde før tillatelse eventuelt gis. Dette utdypes i punkt 3.

---

<sup>1</sup> [Lenke](#) til Høyesteretts dom av 17. juni 2026 (Førdefjorden).

- 3) Regjeringen må snarest korrigere ordlyden i vannforskriften og departementets veileder til vannforskriften § 12. De strenge unntaksvilkårene må beskrives tydelig, slik at det ikke fattes flere ugyldige vedtak. Dette utdypes i punkt 4.

## 2 DE UGYLDIGE TILLATELSENE MÅ KALLES TILBAKE

### 2.1 Innledning

Det fremgår tydelig av dommen at dagens tillatelser ikke kan repareres eller godkjennes i ettertid, se avsnitt 138 til 145. Det presiseres også at gruveselskapets innrettelse ikke er til hinder for å konstatere at tillatelsene er ugyldige, se avsnitt 146 til 149.

Etter Høyesteretts avgjørelse i Fosen-saken uttalte Den norske dommerforening at:<sup>2</sup>

*«Den norske dommerforening er bekymret for at tilliten til rettsstaten kan svekkes, når representanter for de andre statsmaktene uttrykker at en aktivitet kan fortsette inntil videre, til tross for at aktiviteten drives i henhold til tillatelser Høyesterett har fastslått at er ugyldige. [...]»*

Også i vår sak har Høyesterett konstatert at en tillatelse er gitt i strid med våre folkerettslige forpliktelser. I Fosen-saken ble det konstatert brudd på artikkel 27 (minoriteters rettigheter) i FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter. I vår sak er det konstatert brudd på vanddirektivet, som er en viktig del av EØS-avtalen. Dersom deponering i Førdefjorden fortsetter uten gyldig tillatelse, er dette et løpende brudd på Norges forpliktelse etter EØS-avtalen artikkel 3 (lojalitetsplikten).

En viktig forskjell mellom de to sakene er at det i Fosen-saken var uklart hvordan Høyesteretts dom skulle følges opp. Vindturbinene var allerede etablert og det måtte avklares om folkerettsbruddet kunne avhjelpes ved at det ble inngått en avtale med dem som var berørt.

I vår sak finnes det bare én løsning. Det løpende bruddet på EØS-avtalen kan bare avhjelpes ved at de ugyldige tillatelsene kalles tilbake. Da har Norge oppfylt den EØS-rettslige reparasjonsplikten, og det blir tydelig for gruveselskapet at videre deponering er i strid med forurensningsloven. Vanddirektivet er relevant for virkemåten til det indre markedet og reglene må praktiseres likt og konsekvent. Norges EØS-forpliktelser kan selvsagt ikke fravikes gjennom avtaler med private parter. En slik avtale ville i realiteten være en form for ulovlig statsstøtte.

I likhet med NAV-skandalen er vår sak et eksempel på at forvaltningen har tatt feil av EØS-regler, at den uriktige forståelsen har fått alvorlige konsekvenser, og at det tar svært lang tid før feilen erkjennes og korrigeres.<sup>3</sup> Nå er det på tide at regjeringen erkjenner feilen og rydder opp.

### 2.2 Klima- og Miljødepartementets pressemelding av 29. juni 2026

Klima- og Miljødepartementet har i en pressemelding av 29. juni 2026 varslet at departementet vil vente til over sommeren med å trekke tilbake dagens utslippstillatelse.<sup>4</sup> Pressemeldingen fremstår som et forsøk på å

<sup>2</sup> [Lenke](#) til Dommerforeningens brev til stortingspresident Gharahkani og statsminister Støre av 23. november 2023.

<sup>3</sup> [Lenke](#) til Granskningsutvalgets rapport om feilpraktiseringen av folketrygdlovens oppholdskrav, NOU 2020: 9

<sup>4</sup> [Lenke](#) til Klima- og Miljødepartementets pressemelding av 29. juni 2026

gi en «de facto tillatelse» til fortsatt deponering, men uten at det fattes et enkeltvedtak som kan påklages eller bringes inn for domstolene. I realiteten erklærer statsråden at regjeringen ikke vil håndheve forurensningsloven i en mellomperiode. Dette er etter vårt syn en alvorlig forsømmelse. Det vil være svært uheldig dersom det etterlatte inntrykket blir at regjeringen ikke respekterer Høyesterett og at det er anledning til å forurense uten gyldig tillatelse.

### 2.3 Fortsatt deponering er straffbart

Pressemeldingen fra departementet kan forstås slik at deponeringen kan fortsette uten at gruveselskapet risikerer straffereaksjoner. Dermed legger departementet til rette for et pågående lovbrudd.

Vårt syn er at fortsatt deponering er straffbart. Vi viser til Gulating lagmannsretts kjennelse av 15. april 2026 i samme sakskompleks.<sup>5</sup> Lagmannsrettens konklusjon i gyldighetsspørsmålet oppsummeres slik:

*«Lagmannsretten har funnet at miljøorganisasjonene har sannsynliggjort at utslippstillatelsen som gir ERG rett til å deponere gruveavfall i Førdefjorden er ugyldig, og at en ugyldighetskonstatering innebærer at tillatelsen ikke har rettsvirkninger etter sitt innhold. Det er med andre ord sannsynliggjort at ERG ikke har rett til å utnytte utslippstillatelsen. Deponering av gruveavfall uten utslippstillatelse vil være forbudt, jf. forurensningsloven §§ 7 og 28.»*

Høyesteretts dom bygger på det samme resonnementet, nemlig at forvaltningen ikke hadde materiell kompetanse til å gi tillatelse, se avsnitt 142.

Vi viser også til en artikkel av professor emeritus Inge Lorange Backer hvor han analyserer virkningen av Høyesteretts dom. Backer er tidligere ekspedisjonssjef og leder av Justisdepartementets lovavdeling. Han har også vært leder for Forvaltningslovutvalget. I artikkelen uttaler Backer:<sup>6</sup>

*«Gruveselskapet har nå ingen tillatelse eller noe annet rettsgrunnlag for å forurense fjorden. Fortsatt drift og deponering er da et klart og straffbart brudd på forurensningsloven.»*

Backer opprettholder og utdyper sitt syn i et intervju publisert 30. juni 2026 i Rett 24.<sup>7</sup> Resonnementet kan sammenfattes slik: 1) Forurensning er utvilsomt forbudt og straffbart uten tillatelse; 2) Forvaltningen hadde aldri myndighet til å gi tillatelsen (materiell kompetansemangel); 3) Høyesterett sier tydelig at vedtakene ikke kan repareres eller godkjennes i ettertid; 4) Høyesterett har vurdert betydningen av at ERG har innrettet seg etter tillatelsen og konkludert med at dette ikke er til hinder for å konstatere ugyldighet; og 5) ERG var partshjelper i saken, kunne fremføre sine argumenter og er nå vel kjent med Høyesteretts dom.

Etter vårt syn skulle gruveselskapet av eget tiltak ha avsluttet deponeringen for å unngå straffansvar. Naturvernforbundet, Natur og Ungdom og Norske Lakseelver har allerede politianmeldt den ulovlige deponeringen.<sup>8</sup> Gruveselskapet har imidlertid opplyst at deponeringen vil fortsette.<sup>9</sup> I en slik situasjon skulle departementet ha sørget for at tillatelsen ble formelt trukket tilbake, slik at det ble helt klart at den ulovlige

<sup>5</sup> [Lenke](#) til Gulating lagmannsretts kjennelse av 15. april 2026.

<sup>6</sup> [Lenke](#) til artikkel av Inge Lorange Backer publisert 22. juni 2026 i Rett 24.

<sup>7</sup> [Lenke](#) til artikkel publisert 30. juni 2026 i Rett 24.

<sup>8</sup> [Lenke](#) til pressemelding fra Naturvernforbundet datert 29. juni 2026.

<sup>9</sup> [Lenke](#) til børsmelding fra Nordic Mining ASA datert 30. juni 2026.

deponeringen måtte opphøre. I stedet har departementet forsøkt å legge til rette for at deponeringen kan fortsette frem til en søknad om «midlertidig» utslippstillatelse er ferdigbehandlet. Regjeringen har imidlertid ikke myndighet til å frita enkeltsselskaper fra straffeansvar. Det eneste regjeringen kan gjøre for å legalisere deponeringen, er å gi en ny tillatelse, men det forutsetter at de strenge unntaksvilkårene i vanndirektivet er oppfylt.

#### **2.4 Fortsatt deponering og manglende tilbaketrekking av ugyldige tillatelser vil føre til at Norge blir dømt for brudd på EØS-avtalen**

ESA har nylig innledet en traktatbruddsak mot Norge.<sup>10</sup> I åpningsbrevet uttaler ESA at det skjer et løpende brudd på EØS-avtalen art. 3 så lenge det deponeres i henhold til en tillatelse som ikke oppfyller unntaksvilkårene i vanndirektivet:

*«By maintaining in force the authorisation of the project entailing the disposal of mining waste in Førdefjorden-ytre without a valid derogation, Norway has incorrectly applied Article 4(1) in conjunction with Article 4(7) WFD and failed to fulfil its obligations under the Directive;»*

Høyesteretts dom bekrefter at ESA har inntatt et korrekt standpunkt. I et brev av 19. juni 2026 har ESA derfor stilt flere oppfølgingsspørsmål.<sup>11</sup> Svarfristen er 3. juli 2026. Vi forventer at departementets svar gjøres offentlig tilgjengelig så snart det er avgitt.

Det er svært sannsynlig at Norge vil bli dømt for traktatbrudd i EFTA-domstolen dersom tillatelsene ikke trekkes tilbake.

Regjeringen har i andre sammenhenger understreket viktigheten av at Norge etterlever EØS-avtalen. I en redegjørelse til Stortinget 6. mai 2025 uttalte utenriksministeren:<sup>12</sup>

*«Arbeiderparti-regjeringen jobber for at Norge skal ivareta samarbeidet under EØS-avtalen, men også styrke samarbeidet med EU der det er i vår interesse utenfor EØS.*

*Ofte henger dette sammen.»*

Et bevisst brudd på Norges lojalitetsforpliktelse etter EØS-avtalen art. 3 fremstår som et klart avvik fra regjeringens linje. Ifølge utenriksministeren vil dette kunne svekke muligheten til å styrke samarbeidet med EU.

#### **2.5 Regjeringen bør revurdere sitt standpunkt**

Det fremgår av departementets pressemelding at «det er urimelig å pålegge selskapet å stanse deponeringen i den korte perioden mens vi vurderer søknaden om midlertidig tillatelse».

Vi vil bemerke at verken forurensingsloven eller vanndirektivet åpner for at det kan gjøres unntak basert på rene rimelighetsbetraktninger. Stortinget har ikke gitt regjeringen en slik fullmakt.

---

<sup>10</sup> [Lenke](#) til ESAs brev av 23. april 2026.

<sup>11</sup> [Lenke](#) til ESAs brev av 19. juni 2026.

<sup>12</sup> [Lenke](#) til utenriksministerens redegjørelse til Stortinget 6. mai 2025.

De rimelighetshensynene departementet viser til, er akkurat de samme hensynene som Høyesterett allerede har vurdert. Høyesteretts konklusjon er at disse hensynene ikke er tilstrekkelig tungtveiende til å gi tillatelse og at det ikke kan legges avgjørende vekt på at gruveselskapet har innrettet seg i tillit til det ugyldige vedtaket.

Når det gjelder departementets henvisning til at en stans kan føre til usikkerhet for arbeidsplasser, viser tall fra Nav at arbeidsløshet fortsatt ikke er et problem i Vestland fylke. I en pressemelding fra mai i år uttaler fylkesdirektør Bjarte Hysing-Olsen i Nav Vestland at «Arbeidsløysa har halde seg stabilt låg dei siste to åra. Vestland har i praksis nesten ikkje arbeidsløyse, men derimot stor mangel på arbeidskraft».<sup>13</sup>

Departementet har nå et dobbelt grunnlag for å kalle tillatelsen tilbake. For det første følger det av forurensingsloven § 18 tredje ledd at en tillatelse kan kalles tilbake «når det har gått 10 år etter at den ble gitt». For det annet følger det av forvaltningsloven § 35 første ledd bokstav c at forvaltningen kan omgjøre et vedtak når «vedtaket må anses ugyldig».

I stedet for å legge vekt på hensyn som allerede er underkjent av Høyesterett, bør regjeringen heller legge vekt på maktfordelingsprinsippet, regjeringens plikt til å opptre i samsvar med våre folkerettslige forpliktelser, og regjeringens plikt til å sørge for at landets lover etterleves og praktiseres på en måte som gir likhet for loven.

Vi viser til professor Gravers artikkel i Aftenposten, «Høyesterett sa nei, staten sier vent: Nå testes respekten for rettsstaten»,<sup>14</sup> hvor han uttaler:

*«Den mest lojale oppfølgingen av Høyesteretts dom er at deponeringen stanses inntil et eventuelt vedtak er på plass. Det er liten tvil om at regjeringen nå etter Høyesteretts dom har myndighet til å kreve dette, og mange vil mene at den også har plikt til det.»*

*Det skjer en nedbygging av rettsstaten og det liberale demokratiet i mange land rundt oss. Selv om ingen tror at våre nåværende politikere har autokratiske ambisjoner, er det ikke likegyldig hvordan de opptre. De kan ved sine handlinger styrke eller svekke det vernet vi har mot nedbygging av demokratiet. Det raske forfallet som vi ser i USA i dag, er mulig fordi institusjonene som skal beskytte demokratiet, gradvis er blitt uthult over lang tid.*

*Slik verden er i dag, kan vi ikke vite om våre norske institusjoner vil bli angrepet av politikere med autokratiske ambisjoner. Dagens politikere må ikke gjøre saken lett for dem ved å hule ut normen om lojal etterlevelse av domstolenes avgjørelser.»*

### 3 DET MÅ IKKE GIS NYE UGYLDIGE TILLATELSER

#### 3.1 Innledning

Departementets pressemelding gir inntrykk at det tas sikte på en svært rask behandling av søknaden om «midlertidig» utslippstillatelse. Vi er bekymret for at forvaltningen vil gjøre nye alvorlige feil, slik at også fremtidige vedtak viser seg å være ugyldige.

---

<sup>13</sup> [Lenke](#) til pressemelding publisert på nav.no 29. mai 2026

<sup>14</sup> [Lenke](#) til artikkel av professor dr. Juris. Hans Petter Graver, publisert i Aftenposten 28. juni 2026.

I pressemeldingen opplyser departementet at det vil bli en høringsrunde før det eventuelt fattes et nytt vedtak. Vi vil inngi grundige merknader i den varslede høringsrunden og understreker at høringen må gjennomføres på en måte som gjør dette mulig. Det må fastsettes en frist på minst fire uker og det må foreligge en grundig vurdering fra miljøfaglige og bergfaglige myndigheter før saken sendes på høring.

Søknaden reiser en rekke spørsmål som må utredes nærmere. Vi varsler allerede nå at mangelfull saksbehandling trolig vil utløse nye rettssaker, begjæringer om midlertidig forføyning og eksponere staten for erstatningsansvar.

Nedenfor vil vi kort peke på enkelte momenter som har betydning for forvaltningens videre behandling av søknaden.

### 3.2 En «midlertidig» tillatelse ville være en ulovlig oppsplitting av et større prosjekt

Det fremstår åpenbart at selskapets søknad om en «midlertidig» tillatelse er et ledd i en strategi om å omgå kravene i vannforskriften og vanndirektivet. Selskapets nåværende og planlagte virksomhet er den samme som før Høyesteretts dom, herunder en planlagt deponering i inntil 39 år.<sup>15</sup> Søknaden introduserer utelukkende en ren oppdeling av tiltaket uten annen effekt enn at forringelsesforbudet i vannforskriften og vanndirektivet søkes omgått.

Miljøorganisasjonene minner om at EFTA-domstolen i dom av 28. april 2026 (E-17/25, *Redd Ullevål Sykehus*) nettopp slo ned på en slik oppdelingsstrategi knyttet til vilkårene i plandirektivet. I avsnitt 64 sammenfattet EFTA-domstolen regelen slik:

*Det er dermed nødvendig å unngå strategier som kan være utformet for å omgå forpliktelsene etter plandirektivet, ved oppdeling av tiltak, som derved reduserer den praktiske virkningen av direktivet (sml. dommen i D'Oultremont m.fl., C-290/15, sitert over, avsnitt 48 og rettspraksis vist til der).*

Den samme regelen vil utvilsomt også bli lagt til grunn ved anvendelsen av vannforskriften og vanndirektivet. Miljøorganisasjonene påpeker i forlengelsen av dette at EU-domstolen har lagt til grunn at også forurensing av midlertidig og forbigående karakter omfattes av vanndirektivet.<sup>16</sup>

Dette innebærer at det ikke kan gis ny tillatelse med mindre de strenge unntaksvilkårene i vanndirektivet er oppfylt. Det må foreligge tvingende allmenne hensyn og det må ikke være teknisk og økonomisk mulig å gjennomføre tiltaket uten sjødeponi.

Dersom regjeringen legger selskapets oppdelingsstrategi til grunn for sin videre behandling, vil vi overveie både søksmål i nasjonale domstoler og klage til ESA. Vi forventer også at ESA vil utvide den verserende traktatbruddsaken til å omfatte dette forholdet.

---

<sup>15</sup> Avfallshandteringsplan fra Engebø Rutile and Garnet, 23. mars 2023 side 87

<sup>16</sup> C-525/20 *Association France Nature Environment*.

### 3.3 Spørsmålet om forringelse må uansett utredes grundig basert på dagens situasjon

Også den «midlertidige» forurensingen som gruveselskapet har søkt om vil etter miljøorganisasjonenes syn innebære en forringelse i vannforskriftens og vanndirektivets forstand. I tillegg til at de materielle vilkårene i direktivet artikkel 4 nr. 7 må være oppfylt, innebærer det også at vanndirektivets krav til konkrete analyser av prosjektet, begrunnelser for eventuelle unntak, og saksbehandlingsreglene må anvendes.<sup>17</sup> Det inkluderer også offentlighetens rett til medvirkning.<sup>18</sup>

Vi antar at Miljødirektoratet skal behandle søknaden som første instans. Det er viktig at Miljødirektoratet vurderer vilkårene i vannforskriften basert på et oppdatert og detaljert faktagrunnlag, at vurderingen bygger på en korrekt forståelse av vannforskriften og vanndirektivet, og at Miljødirektoratet denne gangen får anledning å gi en vurdering uten å bli utsatt for sterkt politisk press fra regjeringen.

### 3.4 Samordning med søknad om driftskonsesjon

Miljøorganisasjonene understreker at også gruveselskapets driftskonsesjon er kjent ugyldig av Høyesterett. Fortsatt drift uten driftskonsesjon vil være ulovlig.

Det har ingen hensikt å gi en «midlertidig» utslippstillatelse dersom det ikke samtidig gis en «midlertidig» driftskonsesjon. Vi er ikke kjent med at selskapet har søkt om ny driftskonsesjon.

En eventuell realitetsbehandling av søknaden om «midlertidig» utslippstillatelse vil måtte samordnes med en behandling av en eventuell søknad om driftskonsesjon etter mineralloven, jf. også krav til samordning av saksbehandling i ny minerallov § 1-8 som trådte i kraft 1. juli 2026.

Vi er kjent med at selskapets gruvevirksomhet har alvorlige tekniske og økonomiske problemer. Vi antar derfor at Mineraldirektoratet vil gjøre en ny vurdering av om selskapet er kvalifisert til å motta en driftskonsesjon.

Det er uansett viktig at miljøforvaltningen har tilgang til bergfaglig kompetanse under hele saksbehandlingen. Det må blant annet vurderes, ut fra dagens situasjon, om det er realistisk å gjennomføre prosjektet uten sjødeponi eller om det kan stilles konkrete og strengere krav til minimering av avfallsmengder. Vi minner om at det finnes andre aktører som ønsker å gjennomføre prosjektet uten sjødeponi. Dette kan skje ved at restmassene dels brukes til fornuftige formål og dels ved at de fylles tilbake i hulrom i fjellet.

## 4 VANNFORSKRIFTEN OG DEPARTEMENTETS VEILEDER MÅ KORRIGERES

Årsaken til at det ble fattet ugyldige vedtak i vår sak er den upresise gjennomføringen av vanndirektivet i norsk rett. Vannforskriften § 12 annet ledd bokstav b gir tilsynelatende anvisning på en ordinær kost-nytte-vurdering. Vi viser til vårt brev av 9. april 2025 hvor vi påpekte at kravet om «tvingende allmenne hensyn» må fremgå av forskriften.<sup>19</sup>

Regjeringen unnlot dessverre å følge opp dette brevet. Dette er et selvstendig brudd på EØS-avtalen. I åpningsbrevet fra ESA beskrives traktatbruddet slik:

<sup>17</sup> Se Høyesteretts dom avsnitt 131 med videre henvisninger.

<sup>18</sup> Se vannforskriften § 27, vanndirektivet artikkel 14 og ESAs åpningsbrev side 18.

<sup>19</sup> [Lenke](#) til Naturvernforbundet og Natur og Ungdoms brev til Klima- og miljødepartementet av 9. april 2025.

*«By failing to implement correctly and completely Article 4(7)(c) WFD as adapted to the EEA Agreement by way of Protocol 1 thereto, Norway has failed to fulfil its obligations under the Water Framework Directive and Article 7 EEA;»*

Høyesteretts dom bekrefter at det er behov for å endre forskriften og at det er naturlig å innta vilkåret om «tvingende allmenne hensyn».

I vårt brev vårt brev av 9. april 2025 påpekte vi også at departementets veileder til vannforskriften § 12 må oppdateres.<sup>20</sup>

I veilederens punkt 4.2 blir vannforskriften § 12 annet ledd bokstav b fremstilt som om den gir anvisning på en ordinær kost-nytte-vurdering. Dette må korrigeres. Veilederen bør i stedet få tydelig frem at terskelen er høy og at de ordinære nyttevirkningene av å legge til rette for lønnsom næringsvirksomhet, slik som inntekter og sysselsetting, ikke kan begrunne forringelse.

Disse endringene bør gjennomføres så raskt som mulig, slik at det ikke fattes flere ugyldige vedtak.

\* \* \*

Med vennlig hilsen,

Truls Gulowsen, leder i Naturvernforbundet

Sigrid Hoddevik Losnegård, leder i Natur og Ungdom

Torfinn Evensen, generalsekretær i Norske Lakseelver

Eldar Berli, generalsekretær i Norges Jeger- og Fiskerforbund

---

<sup>20</sup> [Lenke](#) til siste versjon av departementets veileder til vannforskriften § 12, utgitt 9. juli 2021.